

Νέα Σελήνη Υδροχόου

Λονδίνο, 9 Φεβρουαρίου 2024

Anne Woodward

Γεια σας, εκ μέρους του Lucis Trust στο Λονδίνο και ένα πολύ εγκάρδιο καλωσόρισμα στη συνάντηση διαλογισμού μας για τη **Νέα Σελήνη στο ζώδιο του Υδροχόου**. Σε αυτόν τον διαλογισμό θα εξετάσουμε τον τρόπο με τον οποίο οι ενέργειες του Υδροχόου μπορούν να εκφραστούν για το καλό της ανθρωπότητας. Ας αναλογιστούμε, λοιπόν, κάποιες πρακτικές όψεις αυτού του αέρινου ζωδίου με το σύμβολο του Υδροφόρου, που εκπέμπει το βασικό μήνυμα: Εγώ είμαι το ύδωρ της ζωής, που χύνεται για τους διψούντες.

Ο Υδροχόος απεικονίζεται σαν άνθρωπος που κρατά ένα αντεστραμμένο δοχείο, από όπου διαχύνει το ύδωρ της ζωής. Αυτό το νερό, με την εσωτερική έννοια, αντλείται από τον αέναο ποταμό της ζωής, τουτέστιν τον ποταμό του φωτός και της αγάπης. Αλλά, όπως αναφέρει η Αλίκη Μπέιλη, «οι δύο λέξεις, ζωή και αγάπη, είναι οι δύο λέξεις που ενσωματώνουν την τεχνική της Υδροχοϊκής εποχής: όχι μορφή, όχι νους, αλλά ζωή και αγάπη».¹

Εκείνο όμως που είναι ξεκάθαρο είναι ότι ο Υδροχόος αντιπροσωπεύει τον υπηρέτη, και η λέξη «υπηρεσία» εμπεριέχει στην έννοιά της τις ανάγκες των άλλων. Η ενέργεια του Υδροχόου κεντρίζει την ικανότητά μας να υπηρετούμε τους συνανθρώπους μας, να αναγνωρίζουμε τις ανάγκες τους και να μοιραζόμαστε τους δικούς μας πόρους ελεύθερα και στο ακέραιο, χωρίς να περιμένουμε ανταλλάγματα. Επιπλέον, κομβικό ρόλο στη ζωή ενός υπηρέτη διαδραματίζει η ομορφιά της ομαδικής ζωής και της ομαδικής υπηρεσίας. Η επίδραση του Υδροχόου είναι πολύ αναγκαία αυτή την περίοδο, σε έναν κόσμο όπου η ανθρωπότητα φαίνεται να έχει καθηλωθεί στον υλισμό και τον ατομικισμό με αποτέλεσμα να αντιμετωπίζουμε τόσες πολλές υπαρξιακές κρίσεις.

Πώς όμως αναγνωρίζουμε τις πραγματικές ανάγκες των συνανθρώπων μας; Τι είναι αυτό για το οποίο διψούν; Χρειάζεται πάντα οι άνθρωποι να εκδηλώνουν τη δίψα τους προτού μπορέσουμε να τους υπηρετήσουμε ή μήπως ορισμένες φορές την εκφράζουν με αθέατους τρόπους;

Ίσως μπορούμε να στοχαστούμε πάνω στο νόημα του «ύδατος της ζωής». Ενώ οι έννοιες της ζωής και της αγάπης, μέχρι στιγμής, μπορεί πράγματι να παραμένουν λίγο πολύ ασαφείς, η έννοια του νερού έχει ένα συγκεκριμένο και χειροπιαστό νόημα. Όταν ένας άνθρωπος που μόλις έχει διασχίσει την έρημο βρίσκεται με το παγούρι του άδειο από νερό, προφανώς και πρέπει πρώτα να σβήσει τη δίψα του με φρέσκο νερό και όχι αναλογιζόμενος για την αγάπη και τη ζωή. Παρόλα αυτά, η πράξη της προσφοράς του νερού είναι μια ζωοφόρος πράξη αγάπης. Το νερό της ζωής μπορεί να πάρει πολλές

1 Αλίκη Μπέιλη, *Οι Άθλοι του Ηρακλή*, σ. 100.

μορφές, ενώ η πράξη της προσφοράς του πρέπει να είναι πάντα μια πράξη αγάπης και υπηρεσίας.

Αυτό αποτυπώνεται εξαιρετικά στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη², όπου μας λέγεται ότι ο Ιησούς, ικανοποιώντας το αίτημα της μητέρας του να προσφέρει κρασί σε μια γαμήλια γιορτή, έκανε το «πρώτο» του θαύμα και μετέτρεψε το νερό που υπήρχε σε έξι πέτρινα δοχεία σε κρασί για να το απολαύσουν οι καλεσμένοι. Ο Ιωάννης μας λέει ότι αυτό «ήταν το πρώτο από τα σημεία με τα οποία Αυτός αποκάλυψε τη δόξα Του». Θα μπορούσαμε να αναρωτηθούμε, γιατί απ' όλα τα θαύματα που θα μπορούσε να κάνει ο Ιησούς επέλεξε αυτό ως την πρώτη δημόσια επίδειξη της δύναμής Του; Γιατί δεν έκανε κάτι που να έχει πραγματικά μεγαλύτερο νόημα; Μετά από δεκάδες τελετουργικά πλυσίματα χεριών σε αυτά τα ίδια σκεύη, δεν ήταν εκείνα από τα οποία θα προτιμούσατε να πιείτε ένα ποτό. Όμως, ο Ιησούς μετέτρεψε αυτά τα θολά υγρά στο εκλεκτότερο κρασί της νύχτας. Και με την πράξη Του αυτή μας έστειλε το βαθύτατο μήνυμα ότι είχε τη δύναμη να αλλάξει την ίδια τη φύση των πραγμάτων – όχι μόνο των υγρών, αλλά και των ζώων. Εφόσον επιλέξουμε να ακολουθήσουμε τον δρόμο του και να γίνουμε κι εμείς υπηρέτες και εντέλει «το ύδωρ της ζωής», μπορούμε να καταφέρουμε τα ίδια πράγματα.

Η ερμηνεία της Αλικής Μπέλι για το έργο του Ηρακλή στον Υδροχόο, να καθαρίσει τους στάβλους του Αυγεία, αποτελεί επίσης μια όμορφη απόδειξη αυτού του γεγονότος. Η ιστορία μάς διηγείται για μια τεράστια ποσότητα συσσωρευμένης κοπριάς και απειλητικής για τη ζωή ακαθαρσίας που επικρατούσε στους στάβλους του βασιλιά Αυγεία. Ο Ηρακλής πέτυχε το έργο του χάρη στο ότι πρώτα γκρέμισε τους τοίχους του στάβλου και στη συνέχεια ανακατεύθυνε τους ποταμούς της ζωής και της αγάπης, αφήνοντάς τους να περάσουν μέσα από αυτόν και μετασχηματίζοντας έτσι όλη τη δυσωδία. Όμως ο βασιλιάς δεν αναγνώρισε το επίτευγμα του Ηρακλή και του αρνήθηκε την υποσχόμενη αμοιβή. Ο Ηρακλής, εντούτοις, δεν φάνηκε να ταραζεται από αυτή τη φαινομενική αδικία. Πόσο εξαιρετικά επίκαιρο είναι αυτό σήμερα, όπου βρισκόμαστε αντιμέτωποι με τα προβλήματα της ρύπανσης, που προκαλεί ασθένειες και θάνατο, καθώς και με τα προβλήματα των πελαλαιωμένων σκεπτομορφών όσον αφορά τη δικαιοσύνη.

Είμαστε αντιμέτωποι τόσο με την υλική ρύπανση όσο και με τα συμπτώματα της ασυναίσθητης δίψας της ανθρωπότητας – απελπισία, μοναξιά, αισθήματα απόρριψης που οδηγούν σε θυμό, λαϊκισμό και βία. Αυτά τα σημάδια προέρχονται συχνά από όσους αισθάνονται ότι τους μεταχειρίζονται άδικα, όπως οι αγρότες σε όλο τον κόσμο, οι βιοπαλαιστές, οι κοινωνικά και οικονομικά λιγότερο ευνοημένοι, οι εθνικές μειονότητες κ.λπ. κ.λπ.

Εξυπακούεται ότι σαν εξυπηρετητές που είμαστε, χρειάζεται να συμμαζέψουμε και ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα. Και για να γίνει αυτό, χρειάζεται να γκρεμίσουμε κάποια τείχη:

- Πρώτον, τα τείχη της καρδιάς, που σημαίνει την αδιαφορία και την απώθηση του απαράδεκτου. Κοιτάζοντας τα βάσανα και τις αδικίες, δεν πρέπει να επιτρέψουμε στον εαυτό μας να χαθεί μέσα σε ένα παλιό ποτάμι συναισθημάτων. Παρόλο που είναι τρομακτικό και συνταρακτικό, δεν πρόκειται να διαλύσει την καρδιά μας η θέα της πραγματικότητας στη Γάζα, στην Ουκρανία και σε τόσα άλλα μέρη. Αντίθετα, θα

συντρίφει τα τείχη που περιστοιχίζουν την καρδιά μας ώστε να μην μπορέσουν ποτέ να ξαναχτιστούν.

– Δεύτερον, τα τείχη γύρω από την απαρχαιωμένη σκεπτομορφή της δικαιοσύνης, όπως η δικαιωματική αγανάκτηση και ο θρίαμβος της εκδίκησης. Η δικαιοσύνη είναι μια εξελισσόμενη ηθική έννοια που δεν έχει καθολικό ορισμό, παρά τη συμφωνημένη αντίληψη ότι σε όλους πρέπει να δίνεται αυτό που τους αξίζει. Η έννοια της δικαιοσύνης αλλάζει ανάλογα με τους διαφορετικούς πολιτισμούς και τις συνθήκες. Στην εποχή του Υδροχόου, η δικαιοσύνη πρέπει να παρέχεται, όχι να απαιτείται. Η δικαιοσύνη δεν είναι ένα ανθρώπινο δικαίωμα που πρέπει να αποκτηθεί, αλλά μια ελπίδα και μια αντι-δύναμη, που λειτουργεί μέσω ομίλων, όπως ο Νέος Όμιλος των Παγκόσμιων Υπηρετών, καθώς και διεθνών θεσμών, όπως το Διεθνές Δικαστήριο.

Και όντως, υπάρχουν σπουδαία σημάδια ελπίδας αυτή την περίοδο. Ελπίδα, όχι με την έννοια ότι όλες οι επιθυμίες μας θα ικανοποιηθούν, αλλά ελπίδα με την έννοια της πίστης, δηλαδή της εμπιστοσύνης ότι υπάρχει μια βαθύτερη αλήθεια και δόξα σε ολόκληρη τη ζωή, η οποία θα εκδηλώνεται ολοένα και περισσότερο. Η πρόσφατη, σχεδόν ομόφωνη, ετυμηγορία του Διεθνούς Δικαστηρίου, σύμφωνα με την οποία, υπό οποιεσδήποτε συνθήκες, «η αποτροπή της πιθανότητας γενοκτονίας πρέπει να αποτελεί νόμο», είναι σημαντική, διότι αυτό είναι ένα πρώτο σημάδι ότι η πρόκληση ανθρώπινου πόνου σε μεγάλη κλίμακα, με κίνδυνο την πιθανότητα γενοκτονίας, δεν θα γίνεται πλέον ανεκτή από το ευρύ κοινό. Και, όπως δηλώνει η Αλίκη Μπέιλη: «Το γκρέμισμα των φραγμών σε μεγάλη και πρακτική κλίμακα πρέπει να προέλθει από την κοινή γνώμη».³

Τώρα, προτού ξεκινήσουμε τον διαλογισμό μας, ας εστιάσουμε για άλλη μια φορά στο πνεύμα του Υδροχόου, του συνειδητού και σκεπτόμενου κομιστή του ύδατος, που φέρει το πνεύμα του μη διαχωρισμού και της συμπερίληψης των πάντων. Σε πνεύμα δικαιοσύνης και αγάπης και, όπως το θέτει η Αλίκη Μπέιλη, «ανασύροντας από κάθε ανθρώπινο ον που συναντούμε ό,τι καλύτερο έχει μέσα του». Τότε, και μόνο τότε, «Όταν γκρεμίσουμε τους φραγμούς της χωριστικότητας, τότε θα επιτρέψουμε να εισέλθουν οι δύο ποταμοί, το ύδωρ της ζωής και ο χείμαρρος της αγάπης».⁴

³ Αλίκη Μπέιλη, *Οι Άθλοι του Ηρακλή*, σ. 103.

⁴ *Αυτόθι*, σ.104.